

CONTEXT

SETANTENA TEMPORADA DE LA SÈRIE, ESQUERRA REPUBLICANA Esquerra no troba un local on poder barallar-se

Un dia va sortir un avi al balcó de la Generalitat i va proclamar la República Catalana. Això passava aproximadament cap el 14 d'abril de 1931. Des d'aleshores, apart del també avi Tarradellas, ningú més d'Esquerra Republicana ha tornat a sortir al balcó. I en tenen ganes.

Poques idees, pocs historials polítics i personals semblen tan coherents i nets com els d'Esquerra. Pocs partits han tingut seguidors més fidels i convençuts com Esquerra. I malgrat tot, Esquerra segueix encallada.

A vegades podria pensar-se que Esquerra és tan de casa, tan de masia i barriada, tan d'horta i sardana, tan de geografia i literatura catalana, que els ha faltat volada.

Catalunya és la hòstia, però -agradi o no-comparada amb el món, és petitona. Costa fer un projecte universal dins d'una capsa.

Els dirigents d'Esquerra, surten de la franja i es perden. Es queden sense projecte, sense revolució ni esperança. Caldria albirar un horitzó més ampli. Tal com va el món, les ideologies han de ser més generoses. No n'hi ha prou en construir una escola, es necessita organitzar un sistema educatiu global. Catalunya mereix millorar però també les altres terres. No farem res aïllant una zona si el que l'envolta és la misèria.

Resulta magnífic tenir un partit Republicà català, sempre que la seva ambició vagi més enllà de la Plaça de Sant Jaume.

Darrerament, les forces vives esquerranes viuen entre possible pactes amb uns i altres. Com va fer la CUP en els seus dies de gloria, l'esquerra va tan dividida que fins i tot les votacions acaben en empat. Set mil vuit-cents trenta-tres a favor, set mil vuit-cents trenta-tres en contra. Molta divisió... o igualtat segons es vulgui veure. Esquerra Republicana no ha de protegir-se d'Esquerra republicana però malauradament, quan algú ensuma una flaire contrària a la direcció, la votació s'endarrereix per falta d'espai.

Esquerra ha de traspasar la barrera catalana, ha d'aspirar a més i els seus líders a menys. El que importa no és presidir una Generalitat, el que ens convé a tots és millorar la nostra qualitat de vida siguem catalans o de la quinta forca. Anar a més, a més humanitat.

